

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2023 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Ch. Szucha 12 A
00-582 Warszawa

Skarżąca:

1212 05.

P **Spółka Akcyjna**

działająca przez pełnomocnika:

radcę prawnego Ireneusza Krawczyka
wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez
Okręgową Izbę Radców Prawnych w Olsztynie
pod nr OL-Os-843

adres pełnomocnika do doręczeń:

Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Miodowa 1, III p.
00-080 Warszawa

uczestnicy postępowania:

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
Prokurator Generalny
Rzecznik Praw Obywatelskich

Sygn. akt **SK 129/20**

Pismo procesowe

Na podstawie art. 46 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej „**u.o.t.p.t.k.**”), działający w imieniu P Spółka Akcyjna (dalej „**Skarżąca**”), w związku z pismem Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 2023 r., Skarżąca konstytucyjnie przedstawia stanowisko w sprawie argumentów Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

uzasadniających umorzenie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w niniejszej sprawie i uprzejmie wnosi o rozważnie stanowiska Skarżącej przez Trybunał Konstytucyjny.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wnosi o umorzenie postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym z powodu niedopuszczalności wydania wyroku.

Sejm RP upatruje podstawy do takiego wnioskowania z ustalenia, że przedmiotem skargi konstytucyjnej jest zaniechanie ustawodawcze a nie pominięcie ustawodawcze. Dodatkowo zadaniem Sejmu RP, skarga konstytucyjna nie wskazuje żadnych wartości konstytucyjnych, których ochrona byłaby niepełna z uwagi na rzekome pominięcie prawodawcze.

Końcowo Sejm RP podnosi, że wysokość zobowiązania podatkowego skarżącej konstytucyjnie nie została skutecznie zakwestionowana.

1. Zasadniczym argumentem Sejmu RP za umorzeniem postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, jest poddanie kontroli przez Skarżącą, zaniechania ustawodawczego.

Skarżąca konstytucyjnie na str. 14 – 18 (5 stron) wskazała na dopuszczalność orzekania przez Trybunał Konstytucyjny w zakresie pominięcia ustawodawczego i przedstawiła argumenty za istnieniem w tej sprawie pominięcia ustawodawczego, a nie zaniechania ustawodawczego.

Sejmowi RP umknął ten fragment skargi konstytucyjnej, skoro na str. 13 pisma z dnia 14 kwietnia 2023 r. zamieszczono stwierdzenie, że „inicjator postępowania nie przeprowadził analizy w kierunku wykazania, że wskazana przez niego luka prawna jest pominięciem a nie zaniechaniem prawodawczym”.

Pokreślić należy, że Trybunał Konstytucyjny aprobejuje aby Skarżąca konstytucyjnie nie była obciążona wskazaniem konkretnej jednostki redakcyjnej o zbyt wąskim zakresie unormowania.

„Trybunał Konstytucyjny nadmienia jednak, że wskazanie jednostki redakcyjnej o zbyt wąskim zakresie unormowania nie ma przesądzającego charakteru, gdyż – co do zasady – z punktu widzenia techniki prawodawczej pominięta materia nie musi zostać wpisana do konkretnej jednostki redakcyjnej danego przepisu” (SK 20/11). W tych okolicznościach, skoro ustawodawca wprowadził wadliwe niepełne unormowanie w art. 78 § 3 pkt 1 O.p., nie można Skarżącą obciążać pełną odpowiedzialnością za wskazanie źródła tego pominięcia.

Na str. 20 – 38 skarżąca konstytucyjnie, przedstawiała uzasadnienie zarzutów niekonstytucyjności. Zatem trudno się merytorycznie odnieść do stwierdzenia zawartego na str. 19, pisma z dnia 14 kwietnia 2023 r. , że „Dodatkowo skarżąca nie wykazała żadnych wartości

konstytucyjnych, których ochrona byłaby niepełna z uwagi na opisane w skardze rzekome pominięcie prawodawcze”.

2. Skarżąca konstytucyjnie wskazuje, że zasady oprocentowania nadpłat powstałych w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego posługują nie nieadekwatnym (nierównym) kryterium w postaci wydania podatkowej decyzji wymiarowej. Ordynacja podatkowa przyznaje oprocentowanie nadpłaty w przypadku, gdy podatek wynika z deklaracji, a nie przyznaje w ogóle gdy podatek wynika z uchylonej decyzji podatkowej. Zdaniem Sejmu RP kryterium podziału uzasadniające brak oprocentowania nadpłaty powstałej w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, wybrane przez ustawodawcę w postaci istnienia decyzji podatkowej, jest zgodne z wartościami konstytucyjnymi. Sejm RP upatruje zasadności takiego podziału w tym, że wydanie decyzji podatkowej jest związane z niewykonywaniem obowiązków podatkowych przez podatnika, co w konsekwencji uzasadnia jego „gorsze” traktowanie poprzez brak oprocentowania nadpłaty. Z kolei zdaniem Sejmu RP w sytuacji gdy podatnik składa deklaracje podatkowe i samodzielnie wywiązuje się z obowiązków podatkowych i nie angażuje aparatu skarbowego, jego sytuacji powinna być lepsza.

Sejmowi RP umknął jednak fakt, że argumentacja taka nie przystaje zupełnie do stanu faktycznego niniejszej sprawy i do spraw nadpłat podatku w ogóle. Przecież w przypadku nadpłaty nie mamy do czynienia z żadnym podatkiem, a nadpłatą właśnie i fakt wydania decyzji wymiarowej wskazuje tylko na to, że to aparat skarbowy angażował podatnika w sprawę rzekomego podatku zupełnie niezasadnie. Dowodem bezpośrednim na to, jest uchylenie decyzji wymiarowej jako warunek powstania nadpłaty. Tak jak w stanie faktycznym niniejszej sprawy podatnik został poddany działaniom egzekucyjnym, był zmuszony uruchomić procedurę wznowienia postępowania przed organami administracji i sądem administracyjnym, odwoływać się od decyzji od odmowie uchylenia decyzji w wyniku wznowienia postępowania.

3. Niezasadne jest również „stygmatyzowanie” Skarżącą konstytucyjnie wskazywaniem na to, że zobowiązania podatkowe Skarżącej nie zostały zakwestionowane po wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Z akt sprawy wynika, że zobowiązanie zostało skutecznie zakwestionowane przez Skarżącą konstytucyjnie i w wyniku tej procedury postępowanie wymiarowe zostało umorzone, a wysokość podatku wynika z pierwotnej deklaracji podatnika a nie z decyzji organu podatkowego. W przypadku umorzenia postępowania podatkowego nie prowadzi się sporu dotyczącego wymierzonego wcześniej podatku, a decyzja umarzająca postępowanie nie

zawiera w tym zakresie żadnego uzasadnienia. Zatem nie wiadomo z jakiego istniejącego (a nie uchylonego aktu) administracyjnego Sejm RP czerpie wiedzę o wysokości prawidłowego podatku, skoro prawidłowy podatek wynika z deklaracji złożonej przez podatnika, jeszcze przed wydaniem decyzji wymiarowej.

Istotne jest również, że Skarżąca konstytucyjnie nie była nigdy podmiotem u którego powstało zobowiązanie podatkowe. To nie działania skarżącej doprowadziły do powstania zaległości podatkowej. Skarżąca na podstawie przepisów ordynacji podatkowej odpowiadała za zobowiązania innego podmiotu, u którego powstało zobowiązanie podatkowe. Sejm RP doskonale zdaje sobie z tego sprawę, gdyż na str. 4 pisma z dnia 14 kwietnia 2023 r. przywołuje „historię” powstania podatku. Zaległość podatkowa, za którą odpowiada skarżącą powstała w wyniku wystawiania wadliwych faktur. W orzecznictwie dominuje obecnie pogląd, że prawo do odliczenia podatku nie może być kwestionowane w sytuacji, kiedy podatnik nieświadomie i nie ze swojej winy brał udział w transakcjach mających za cel dokonanie oszustwa podatkowego (wyrok TSUE z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawach połączonych C-439/04 i C-440/04 Axel Kittel i Recolta Recykling). Podatnik działający w dobrej wierze nie powinien bowiem ponosić odpowiedzialności za oszustwa innych osób. Stąd pogląd, że organy podatkowe nie mogą odmówić podatnikowi prawa do odliczenia podatku naliczonego bez udowodnienia przez organy podatkowe na podstawie obiektywnych przesłanek, iż podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja mająca stanowić podstawę prawa do odliczenia wiązała się z przestępstwem popełnionym przez wystawcę faktury lub inny podmiot działający na wcześniejszym etapie obrotu (wyrok TSUE z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawach połączonych C-80/11 i C-142/11 Mahagében kft i Péter Dávid; wyrok TSUE z dnia 6 września 2012 r. w sprawie C-324/11 Gábor Tóth; wyrok TSUE z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie C-285/11 Bonik EOOD; postanowienie TSUE z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie C-33/13 Marcin Jagiełło). Zatem teoretycznie rozważając skutek merytorycznego sporu o wysokość podatku po wznowieniu postępowania, Skarżąca mogłaby się powołać na zmianę linii orzeczniczej dotyczącej prawa do odliczenia podatku naliczonego a w konsekwencji prawa do uznania wydatku za koszt uzyskania przychodu w podatku dochodowym. Powoływanie się na tą argumentację, w realiach niniejszej sprawy było zbędne, gdyż postępowanie wymiarowe zostało umorzone bez określenia podatku z tytułu działań innego podmiotu niż Skarżąca.

To co nie budzi żadnej wątpliwości i nie jest przedmiotem sporu, to że Skarżącą wymierzono podatek po upływie okresu przedawnienia i że ten podatek w całości zapłaciła oraz że podatek

został w całości zwrócony jako nienależny. Obecny spór dotyczy oprocentowania nadpłaty a nie jej zwrotu.

4. Na stronie str. 11 pisma z 14 kwietnia 2023 r., Sejm RP wskazuje na zmianę linii orzeczniczej sądów administracyjnych dotyczącej oprocentowania nadpłaty powstałej w wyniku przedawnienia zobowiązania podatkowego. Skarżąca zwraca uwagę, że nie ma to wpływu na niniejszą sprawę, ponieważ odmowa oprocentowania nie była związana z przedawnieniem zobowiązania podatkowego. Odmowa oprocentowania była związana z wpływem wyroku Trybunału Konstytucyjnego na powstanie nadpłaty. Skarżąca nie odnotowała w tym zakresie zmiany linii orzeczniczej odmawiającej oprocentowania nadpłaty.

Podsumowując, w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z zaniechaniem ustawodawczym, a z pominięciem ustawodawczym i istnieje nie tylko możliwość ale i potrzeba wydania wyroku merytorycznego przez Trybunał Konstytucyjny.

[Signature]

Załączniki:

- 5 odpisów niniejszego pisma.